

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 cèntims.

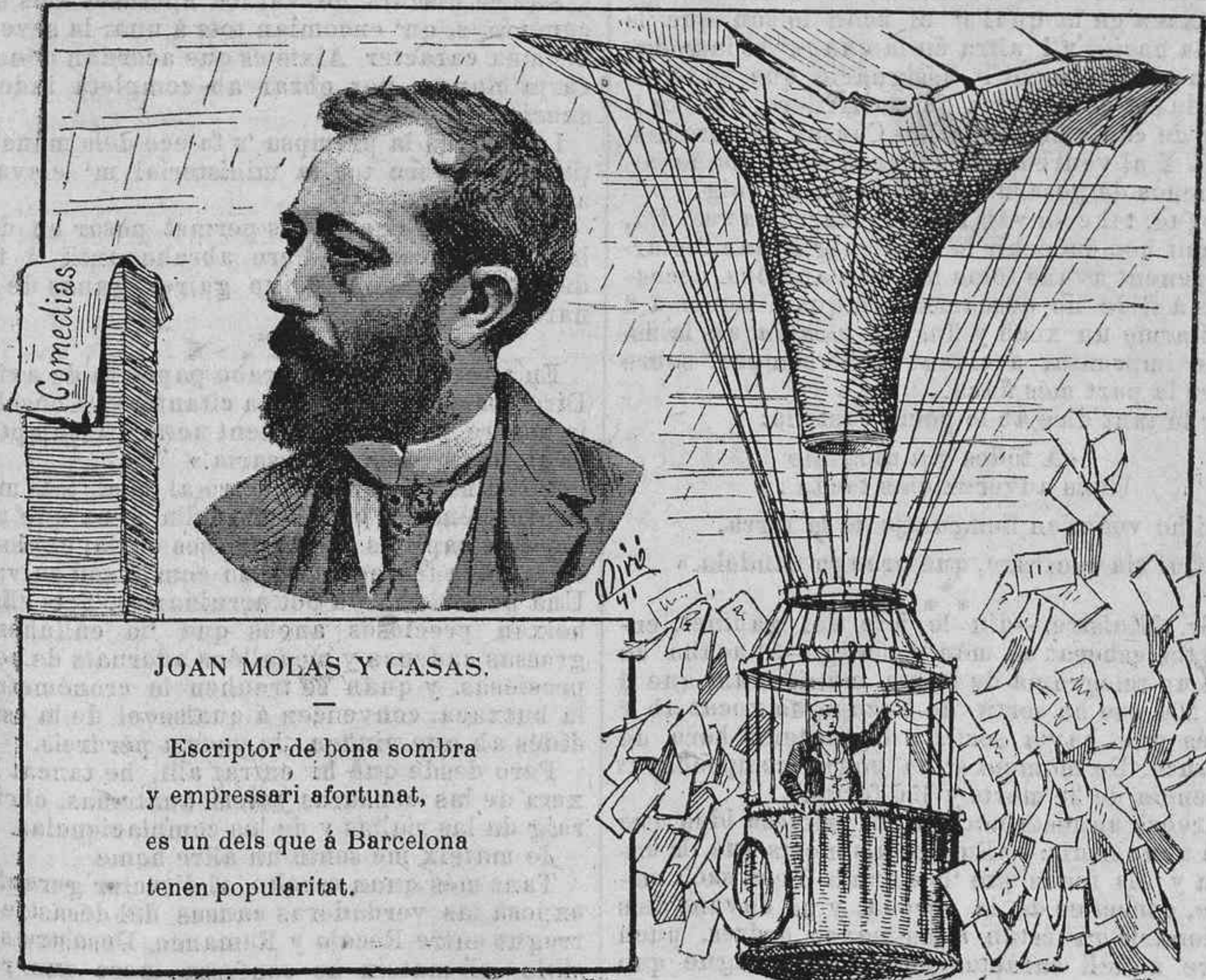
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

JOAN MOLAS Y CASAS.

—
Escriptor de bona sombra
y empresari afortunat,
es un dels que á Barcelona
tenen popularitat.

Diró

CRÓNICA.

Encare dura la impressió produhida pèl xoch de Quintanilleja.

Desde llavoras ensá s' han registrat alguns incidents més, si bè, afortunadament, no tan graves com aquell.

Fins dos dels trens de fra que van desde Flasa à Palamós, aquest dia per no ser menos que 'ls ferrocarrils de veras, van estar à punt de ferse un petó.

En direcció contraria avansavan per la mateixa línea, encesas las calderas, llansant al ayre un plumerol de fum. Afortunadament lo punt ahont havia d' efectuar-se l' encontre era ras y la línea va allí en línea recta. Los maquinistas se van ovirar de lluny y van detenirse à temps.

¡Viatjar en ferrocarril! ¿No troban qu' es avuy una delícia?

No m' ho neguin: es una delícia sens igual, especialment pèls gendres, que logran embarcar à la sèva sogra, en un de aquests trens que un home' sab de ahont surten, mes no ahont anirán à parar.

* *

Pero la situació de totas més deliciosa, no es la dels passatjers, ni la dels nebots hereus de algún oncle, que de la nit al dematí, se troban sense oncle y duenyos y possehedors legítims de una fortuna més ó menos considerable; pero sempre esperada ab ansia.

La situació més deliciosa es la de aquest ó aquell personatge que al mateix temps que canceller de la companyia es ministre de la corona.

Devegadas m' he ficat mentalment dintre de la pell de algún de aquests elevats funcionaris, possehedors de dos butxacas, en actiu servey: la butxaca en la qual s' hi fican lo sou que 'ls paga la nació, y l' altra en la qual s' hi introduheixen garbosament l' assignació que 'ls tè senyalada la companyia ferrocarrilera que tè l' honor de contarlos en lo sèu Consell de administració. Y al veurem aixís transformat, no he pogut menos de posarme à riure com un boig.

Perque, tal com van los ferrocarrils avuy dia, pot molt bèn succehir lo que vaig à manifestarlos, prenent avans totas las precaucions necessarias à fi de no descarrilar, ó quan menos à fi d' evitarme un xoch y fins un *topelón* ab lo fiscal de imprenta, accident fatal sempre, sobre tot per la part més flaca.

Per lo tant diré ab lo poeta castellá:

«A todos y à ninguno
mis advertencias tocan...»

O si ho volen en llenguatje de la terra,

«Qui sia confrare, que prenga candela.»

* *

—Sr. Ministre,—diu lo jefe del gabinet, entrant tot esberat al mèu despaig.—S' acaba de rebre un telegrama de Babia, manifestant que 'l tren 204 que ha sortit de Recojo, ha xocat ab l' exprés que havia sortit à la mateixa hora de Remanco. De moment s' ha pogut comprobar l' existencia de 38 morts y 150 ferits.

Al rebre aquesta noticia, la primera idea que se 'm acut es dir:—«Bueno: als morts que 'ls enterrin y als ferits que 'ls curin.» Pero soch ministre, canceller de la corona, y ni davant dels funcionaris qu' están à las mèvas ordres, puch perdre aquell caràcter enérgich y digne que

forma l' aureola de tot personatge que ha conseguit escalar una posició elevada.

Aixís es que dich, posant la cara seria:

—Está bè. Se pendrán providencias, per dolorosas que sigan, en contra de las companyias. ¡Ja las hi ensenyarém de viure y d' explotar al públich de una manera tan descastada!...

Quan à la tarde 's reuneix lo consell de ministres, jo mateix dono compte del desastre. Procuro tancar herméticament l' aixeta de las riallas y de las complacencias, y obro 'l raig dels anatemas.

Tots los mèus companys de Gabinet saben que jo cobro de la companyia, autora de la malifeta; pero com ells se troban en lo mateix cas respecte d' otras companyias, que à cada punt passen los mateixos apuros, comprenen la mèva serietat y participan d' ella.

—Senyors—dich jo—devém una satisfacció à la opinió pública y hem de donarli. No perque las companyias nos contin en lo número dels sèus consellers, tenim de disculpar los sèus abusos, tant més quan à conseqüencia de aquests abusos ¡s' ha de rrra-mat (*recalcant molt*) sanch hu-ma-na! No valen tots los diners de la terra, una gota de aquesta sanch. Opino, donchs que 's prengan midas enérgicas, hasta cruels, si es necessari. Una revisió escrupulosa de tot lo material, un exámen detingut de las condicions físicas é intellectuals del personal, la construcció de doble via en totas las lineas, la inspecció de totas las obras, la adopció de frenos automátichs y demés elements de seguretat... veus' aquí lo que de moment se m' acut, sens perjudici de las demés modificacions que se 'm vajan ocorrent després... M' permetré observar que 'l país tè fixada la sèva atenció en nosaltres... Senyors: femnos dignes de la sèva confiança.

Aquest discurs no val los aplausos dels mèus companys, qu' encomian tots à una, la severitat del mèu caràcter. Aixís es que acordan donarme carta blanca, per obrar ab completa independència.

L' endemà la premsa 's fa eco dels mèus sentiments. Sobre tot la ministerial m' eleva fins als núvols.

Sols la de oposició 's permet posar en dupte la mèva sinceritat. Pero abrahonantli 'l fiscal de imprenta, no li deixo gaires ganas de tornarhi.

* *

En aquest entremitj, rebo papeleta de avis del Director de la companyia citantme à Consell. En lo marge hi ha la següent nota: «Assumpto urgent; asistencia necessaria.»

Me 'n hi vaig. Quan entro al local, tots me saludan plèns d' efusió. Aquella gent que tenen los sèus capitals compromesos en la explotació de la línea férrea 'm miran com al sèu salvador. Una paraula mèva pot arruinarlos. Tots ells llueixen preciosos anells que 'm enlluhernan, grossas cadenas y medallóns adornats de pedras preciosas, y quan se treuen lo cronómetro de la butxaca, convencen à qualsevol de la esplendidés ab que viuen. Jo podria pèrdrels.

Pero desde que hi entrat allí, he tancat l' aixeta de las censuras y dels anatemas, obrint lo raig de las riallas y de las complacencias.

Jo mateix me sento un altre home

Tant més quan escolto al director gerent, qu' exposa las verdaderas causas del desastre ocorregut entre Recojo y Remanco. Desastre sensible—ell mateix ho confessa—pero que repre-

sentia molt poca cosa, si consultém las estadísticas. Avants, quan no hi havia ferrocarrils, moria un passatjer per cada cent mil qu' emprenian un viatge: ara 'n mor' un per cada milió. Los números son números; y 'ls números diuhen ab eloqüencia irrefutable que avuy ab los ferrocarrils s' estolvian nou décimas parts de desgracias. Lo que hi ha que per succehir ara totes de un plegat, causan major impressió en lo públich. Pero aixó no implica: lo que importa es mirar las cosas ab una gran serenitat, y no perdre de vista la estadística.

Aixó baix l' aspecte general. Ara, descendint al cas particular, objecte de la reunió del consell, lo xoch ocorregut no 's déu, com s' ha dit, á deficiencias del material, ni á imperfeccions en la construcció. Lo material es inmillorable; la construcció perfecta. ¿Qui ha sigut, donchs, la causa del xoch ocorregut entre Recojo y Remanco? Prompte está explicat.

Un descuyt de dos telegrafistas. Lo telegrafista de Recojo al trasmetre 'l parte deque anava á sortir lo tren, estava mitj adormit y no sabia lo que 's feya. Al telegrafista de Remanco, quan va rebre aquest parte, 'ls ulls li feyan pampellugas. ¿Per qué dormian? Perque ab lo gran trasbals de trens que hi ha, diuhen ells que van molt cansats. ¡Amigo, si no poden resistir las fatigas inherents al servey, que no s' hi posin! Al aceptar un empleo ells saben ja lo que han de fer: si no 's veuhen capassos de ferho, que no l' acceptin: al seu puesto, un altre. Precisament, pretendents son lo que abundan. Per lo tant, la companyia declina tota la responsabilitat en los empleats, poch zelosos, que han tractat de comprométrela. ¡Que caiga sobre 'l seu cap tot lo rigor de la ley, no sols per las desgracias que han ocasionat, sino pèl descredit que han estat á punt de fer caure sobre la companyia!—Señor ministro—'m diu dirigintse á mí—no 'ls planyi. Passan un bon escarment que serveixi de saludable advertencia á tots.

—Perdi cuydado — responch jo — no 's queixarán de la pesada. Tant més quan la opinió pública reclama que 's fassa alguna cosa.

—¿Y aixó que diuhen—me pregunta un conseller—de que 'l govern se disposa á adoptar certas midas rigurosas y més que rigurosas, dispendiosas contra las companyias de ferrocarrils?

—Vaig á respondre—dich jo.—Lo govern, en efecte, medita lo que s' ha de fer; pero no vol

BOMBO MÓNSTRUO.

¿Solemnitats á 20 rals?
¡Tira peixet! ¡pues no es naaa!
Lo més solemne d' aixó
sembla l' import de la entrada.

obrar ab precipitació. De moment se nombrará una comissió qu' estudihi l' assumpto, y quan aquesta comissió de aquí deu ó vint anys exposi 'l resultat dels seus treballs, llavoras se veurá ab pausa lo que s' ha de fer. ¿Los hi está bè?

—Magnífich.

Avants de terminar lo consell, s' aproba una proposició molt interessant. En vista de que han

augmentat considerablement los beneficis de la explotació, s'acorda concedir un augment de sou als individus del consell administratiu.

P. DEL O.

¡UN SONET!

Un sonet, Isabel, m'has demanat.

A. PIERA.

—Un sonet, Isabel, m'has demanat?
Donchs, tèn, ja tens dos versos del sonet:
ara ve 'l que fa tres, que ja està fet,
y 'l quart també està fet y colocat.

Sens buscar lo cinqué ja l'hem probat,
lo mateix lo sisé, crech qu' es aquest:
¡quánt fàcilment no se coloca 'l set!
idem idem 'l vuyt: fet y plantat.

Aném ara pèl vers número nou,
sense que cap neguit nos dongui 'l deu,
¡y aquell que arriba al onze ja fa prou!

Ja estém á la dotzena á lo qu' es veu:
tretze fa al cap-de-vall aquest d' aquí.

¿T'ha agradat lo sonet? ¡Digas que sí!

V.

PLET DIFÍCIL.

—¡Albert, ets un canalla!

—¡Ramon, ets un mal amich!

—¿Vols ser tossut?

—¿Insisteixes?

—Jo no abandono 'l camp.

—Jo menos.

—¡Mira que jo...

—¡Ten present que á mi...—

Y 'ls dos amichs, agotats los insults, están ja á punt de resoldre á bofetadas la qüestió, quan s'interposa entre ells la sólida barrera de 'n Joanet, un amich de l' un y de l' altre, que 'ls ha vist disputar desde lluny y ha anat corrent, com á bon company, á enterarse de lo que 's tracta y á restablir ab los seus consells é influencia l' imperi de la pau.

—¿Qué passa?—diu separantlos suaument:—¿á qué venen aquestas barallas en mitj de la via pública?

—L' Albert m' está fent una picardia.

—En Ramon tracta de fastigujarme.

—¡Ets tú!

—¡Tú ets!

—¡Tú!!

—¡¡Tú!!!

—¡Silenci!—cria en Joanet, procurant arrossegarlos á un recó solitari del carrer:—tú dius que ell, ell replica que tú: aixís no acabarem may. A veure, feume 'l favor d' explicarme qué ha passat. Devegadas hi veuhen més dos ulls que quatre, sobre tot si 'ls quatre están ofuscats y 'ls dos están serens.—

L' Albert y en Ramon crusan una rápida mirada, com si 's consultessin lo que han de respondre.

—Tens rahó—diu en Ramon, decidintse repentinament:—tú podrás resoldre 'l conflicte.

—Perfectament—anyadeix l' Albert:—tú dirás qui dels dos té rahó.

—¿No us sembla que 'l lloch no es gayre á propòsit per fallar un plet? Si entressim en un café qualsevol...—

A dos passos d' allí n' hi ha un. Los tres amichs s' assentan al voltant d' una taula, demanan una cervesa cada hú, y sense tastarla entran immediatament en materia.

L' Albert—un xicot ros, de bonas carns y ab quatre pelets que apenas poden titularse tentativa de bigoti—es lo qui pren la paraula.

—Fa alguns dias, anant ab aquest—diu signant á n' en Ramon—varem trobar pèl carrer una noya hermosíssima. Los seus ulls semblavan...

—Abrevia, abrevia—salta en Joanet:—ja n' hi llegit prou de descripcions de donas hermosíssimas. La que vosaltres vareu trobar ho era: endavant.

—La impressió que 'ns causá als dos va ser profunda. Ell y jo, com qui diu d' una manera fulminant, vam sentirnos enamorats d' ella.

—¿Y ara 'us hi voléu casar tots dos? Aixó es immoral.

—No bromejis y escolta. Los nostres primers passos van ser per enterarnos de cóm se deya y ahont s' estava.

—¿Ja ho sabéu ara?

—Sí; 's diu Carolina y viu á la plassa del Pi, número setanta dos...

—Bueno: ¿qué més?

—Després de molt discutir aquest y jo, vam acordar no fer res sobre l' assumpto, fins que la tornessim á veure y poguessim compendre á qui dels dos distingia ab la seva preferencia.

—¿Y ho heu conseguit?

—Sí; ara acabém de tornar á trobarla.

—¿Y heu sortit de duptes?

—¡Al contrari! D' aquí justament neix la nostra discordia.—

Al arribar á aquest punt, comensa á fer us de la paraula en Ramon, un jove moreno, sumament flach y pelut com un gos d' ayguas, per anyadidura.

—Havíam determinat—diu picant de punys sobre la taula—que al véurela 'ns colocariam un á cada costat d' ella, festejantla á un mateix temps y obligantla á respondre á l' un ó al altre. Lo primer que obtingués una paraula d' ella, seria l' agraciat y quedaria duenyó absolut del camp.

—¿Y qué ha succehit? ¿qué us ha respost á tots dos á la vegada?

—No; m' ha contestat á mi, y aquest vol fer veure que ha sigut á ell.

—¡Es que sí! Al respondre, s' ha inclinat á la mèva banda!

—¡Pero á pesar d' inclinarse, m' ho deya á mi!

—¡Es fals! ¿cóm podia parlar al de la dreta, tenint le cap decantat á l' esquerra?

—¡Albert!...

—¡Ramon!...

Las mans avansan en direcció á las copas: es imminent una catástrofe.

En Joanet se revesteix d' energia y deturant lo bras dels dos amichs:

—¿Qu' es aixó?—exclama:—¿aixís us 'portéu davant del jutje? ¿no soch jo lo qui haig de fallar lo plet? ¿aquest es lo respecte que 'us mereix lo tribunal?...—

Los dos beligerants se calman un poch y en Joanet, aprofitant aquell paréntesis, continúa:

—Tenim, donchs, que tots dos 'us heu enamorat d' una dona.

—¡Sí!

—¡Sí!!

—Tenim també que al fer la proba convinguda tots dos 'us heu cregut preferits y estimats.

—¡Jo n' estich segur!

GRANDIOSOMANÍA.

Los anuncis d' espectacles s' engrandeixen tant y tant, que aviat, si no ho fan aixís, no sè ahént los fixarán.

—¡Jo molt mes!!

— Bueno. Ja comprendréu vosaltres que un litigi d' aquesta naturalesa no 's pot rosoldre repentament. Se necessitan datos, investigacions, passos... y tot aixó requereix temps y paciència. ¿La tindréu vosaltres pera esperar lo mèu fallo, en la seguretat de que aquest serà just, seré, imparcial?

Los dos amichs se miran un moment y contestan á una:

—¡Sí!

—Pues bebém la cervesa y... confihéu en la mèva rectitut. No seguiu á la noya, objecte del plet, no parléu siquiera d' ella... y esperéu la sentència que jo 'm cuydaré d' enviarvos per escrit. ¿Ho aceptéu?

—Aceptat.—

Un més després d' aquesta tempestuosa escena, l' Albert y en Ramón rebian simultáneament una carteta de 'n Joanet, concebuda en los següents termes:

«Amichs mèus: Tenint en compte que l' Albert es molt ros, molt gras y molt desprovehit de pèl; tenint aixís mateix en compte que en Ramón es molt moreno, molt magre y molt pelut;

»Considerant que la felicitat de l' un podria ser la desgracia del altre, y

»Resultant que la Carolina en qüestió es realment una xicota digna de ser estimada;

»Jo, que no soch ni magre ni gras, ni ros ni moreno, ni pelut ni pelat, y que represento per lo tant un terme mitj, hi determinat quedarme la Carolina per mi y casarme ab ella, com ho acabo d' efectuar avuy en lo camaril de la Mercé.»

A. MARCH.

Sortirà dintre de poch dias:

MENUDENCIAS

(PEQUENECES... CATALANAS)

pèl Pare A. MARCH

DE LA COMPANYYÀ DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

ab ilustracions de Mossen MANEL MOLINÉ

AVÍS:—Los nostres corresponsals poden fer ja desde ara pedidos, á fi de servirlos ab tota regularetat.

UN BON CONCELL.

A MOSSÉN FRANCISCO LLANAS, RECTOR DE LA PARRROQUIA DE SANT JOAN DE LA VILA DE GRACIA.

Mossén Francisco, jo sè que vosté está disgustat, neguitós y encaparrat, y d' estarho rahó tè.

Perqué, segóns me va dir persona ben informada, tè la campana esquerdada, que fa pena de sentir;

puig mentre 'ls sacerdots pregan prop d' ella, aixís que repica, tant als vehins mortifica, que molts sentintla renegan.

També lo més bon devot burlantse 'n diu:—¡Quina esquella!— y alguna beata vella

mormola:—¡Quin esquellot!—

Fins un dia una senyora

va di':—¡Aixó sentir no 's pot!...

¡No es campana, ni esquellot: aixó es una regadora!—

Perque tan malament sona molts fan mil escarafalls; pero ningú dona *galls* per comprarne una de bona.

Vosté, com home formal, al veure aixó s' entristeix, y terriblement sufreix; mes, jo, que á ningú vull mal,

tinch de ser qui son mal curi. ¡Oh, sí! Si 'm vol escoltá', campana bona tindrà.

¡Per campanas no s' apuri!

Puig, jo, com persona amiga que 's compláu en ferli bè, que vaji al punt li diré, á la Rambla, 20, botiga.

No ho dupti, créguim á mi: vaji á tal lloch en nom mèu, (qu' es casi bè igual al seu) y una volta sigui á allí,

planyentse de sa desgracia, per calmar son gran disgust, li donarán, ab molt gust, una *Campana de Gracia*.

Y 's veurá lliure de penas, per la qüestió de campanas, si, Mossén Francisco Llanas, creu á n' en

FRANCISCO LLENAS.

LOS PARDALS DE LA RAMBLA.

Ja son aquí.

Xarrotejant en lo seu enigmátich llenguatge, murmurant tal vegada del govern y de las empresas de tranvias, allí 'ls trobarán cómodament aposentats en los frondosos plátanos que s' aixecan davant del Liceo.

Lo seu llenguatge es desconegut, pero las sèvas inconveniencias son més conegudas de lo que correspón.

Tant, que la població s' ha alarmat d' un modo definitiu y de un extrém á l' altre se sent lo mateix clamor:

—¡Delenda pardals! ¡Destruhim aquests aucells!—

Los Catóns barcelonins, repetint incessantment aquest crit de guerra, han donat carácter apremiant á la qüestió; y de tal modo han caldejat l' atmósfera, que fins lo municipi s' ha ocupat seriament dels pardals y de la manera més segura de destruhirlos.

Cada concejal hi ha dit la sèva, exceptuant en Passarell y en Tort, que per esperit de classe s' han abtingut de donar cullarada en l' assumpto.

Un aconsellava que se 'ls expulsés, ab molts modos, per la guardia municipal.

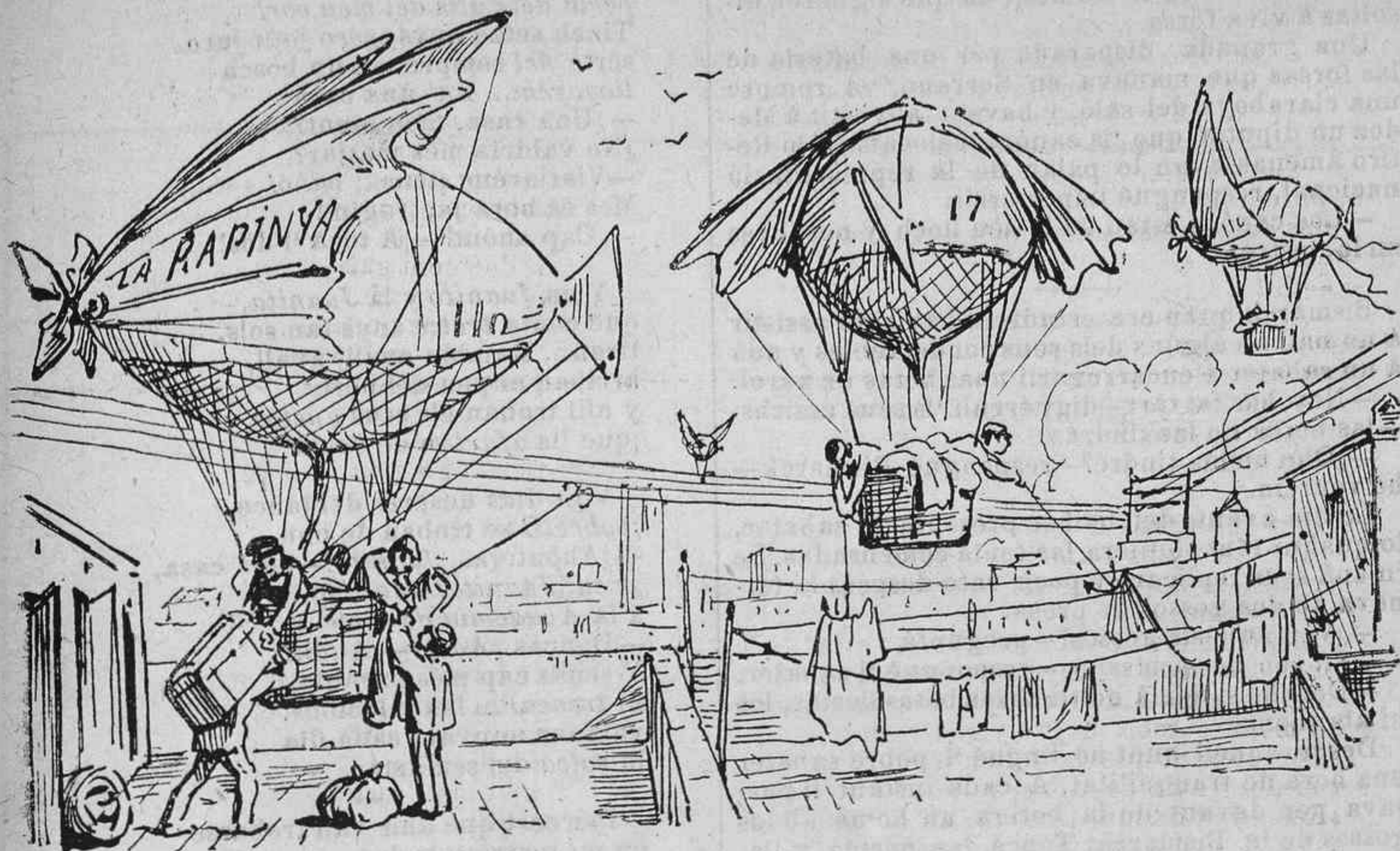
Un altre ha dit que per fer fugir los pardals no hi ha res tan senzill com enviarlos una comisió d' esparvers.

Un altre deya que un gat á cada arbre aniria millor.

Ultimament, un altre—adroguer, per més senyas—proposava envenenarlos ab formatje averiat, qu' ell se cuydaria de proporcionar.

Però tots aquests plans han semblat deficientes y poch segurs. Aquí lo que 's necessita es un re-

LLADRES DE TERRATS.

La direcció aereostática
¿no saben á qui convè?
A aquests caballers d' industria,
per poguè *operar* més bè.

meu radical y no paliatius més ó menos discutibles. ¿Qué 'n treurém de matar ó expulsar mil ó dos mil animalons, si encara n' han de quedar vuyt ó deu mil més?

L' Ajuntament—com en moltes altres coses—s' ha declarat impotent y ha dit al poble barceloní:

—Si 'ls pardals de la Rambla 't molestan, busca tú mateix la manera de lliurarte d' ells: l' Ajuntament ja ha agotat las ideas... ¡Apa! ¡qui més hi sábiga que més hi diga!

Y en efecte: ¡se n' han dit de coses! Un monstruari d' ocurrencias extravagants; unas, impracticables; altres, ingeniosas; totes poch decisivas.

—Los pardals de la Rambla—ha dit un armer—s' han de suprimir á tiros.

—Jo m' empenyo á arreplegarlos tots desde 'ls terrats, ab ans de mitja mosca—ha exclamat un pescador de canya.

—¡Y si 'ls allunyessim ab las mangueras!—diu un cabo de bomberos.

—Més bè aniria ab una gran descarga de cohets—replica un pirotécnic.

—O ab fletxas.

—O ab cerbatanas.

—O ab tiradors de goma...—

¡Pobras bestias!

¡Quinas ganas d' atormentarlas, poguéntselas treure perfectament del davant ab decencia y compostura!

Jo sé un medi segur, infalible, radical, pera allunyar los pardals de la Rambla, sense necessitat d' inquietarlos; un medi en virtut del qual en vintiquatre horas no 's veurá un aucell desde 'l Plá de la Boqueria á las Dressanas.

CORO DE LECTORS.—¿Tallar de soca tots los arbres de la Rambla?

—¡Endavinat!

MATÍAS BONAFÉ.

MONEDA DE LA HISTORIA.

En l' época en que 'l famós Pare Lacordaire excitaba en més alt grau l' atenció del públich de Paris ab las sévas conferencias religiosas de *Nostre Dame*, la gent anava á la iglesia com qui va á un espectacle profá, haventhi personas, que sense respectar la santedat del lloch, menjavan taronjas, deixant las peladuras per allí terra.

Algúns devots s' escandalisaren de aquesta mena de profanació y suplicaren al predicador que las extirpés de arrel.

—No—respongué 'l célebre dominico.—Precisament jo predico, en primer lloch, pèls que menjavan taronjas.

Ventura de la Vega, com casi tots los escriptors de Madrit de algún mèrit, vivia, més que del producte de las sévas obras, de un empleo que li havia donat lo govern.

Pero 'l mateix poeta ho deya:—Jo pèl treball soch molt timit.

Un día va escriurer sobre la carpeta de un expediente molt voluminós la següent *redondilla*:

«Aquí yace este expediente
mientras otro oficial llega,
que no quiso hincarle el diente
D. Ventura de la Vega.»

D. Pasqual Madoz presidia las Corts Constituents de 1856, en lo moment en que sigueren dissoltas á viva forsa.

Una granada, disparada per una bateria de las forsas que manava en Serrano, va rompre una claraboya del saló, y havent advertit á Madoz un diputat que 'ls canóns colocats en lo Retiro amenassavan lo palau de la representació nacional, respongué impertèrrit:

—Los canóns están en lo sèu lloch y nosaltres en lo nostre.

Bismarck quan era estudiant havia de assistir á un ball ab alguns dels sèus condeixebles y aná á un sabater á encarregarli unas botas de xarol.

—Noy, has fet tart—diguèrenli 'ls sèus amichs: —las botas no las tindrás.

—¿Que no las tindrè?—respongué Bismarck—ho veurém.

Lo dia avants del ball se presentá al sabater, lo qual ni tant siquiera las tenia comensadas. Se 'n aná sens replicar, y poch rato després hi tornava ab dos gossos de presa.

—¿Veu aquests gossos?—preguntá.

—Sí: son hermosíssims—respongué 'l sabater.

—Donchs si demá no tinch las botas llestas, los hi abrahono.

Desde aquell punt no tingué 'l pobre sabater una hora de tranquilitat. A cada instant li passava per davant de la botiga un home ab los gossos de 'n Bismarck. Tancá las portas, y llavors sentia 'ls lladruchs de aquellas fieras. Lo sabater estava estemordit; pero sigué 'l remey tan eficas y produhí tal efecte, que l' endemá, dos horas avants del ball, Bismarck rebia 'l flamant parell de botas.

FÍ DE SIGLE.

¡Amor, eterno amor, alma del mundo!

En *Juanito* y la *Juanita*
s' estimavan de debó,
y res deturar podia
lo curs de sas relacións.

Al matí, á la tarde, al vespre,
sabian trobars' per tot.

¡Y aixó que tan vigilavan
'ls *guetos* dels dos xicots!

Pro es alló, l' amor dóna... alas,
y la constancia *valor*.

Com que 'ls dos *bailets* vivian
aprop, potser massa aprop,
un fil tant sols, los bastava
per sas comunicacións,
pera donarse... una carta,
pera tirarse... un petó,
per tocarse... las manetas,
y per veure's... folls d' amor.

Un vespre (sempre en los vespres
es quan sol passar aixó)
la *Juanita* eixí de casa
ab un bulto... bastant gros,
y en *Juanito* de la sèva
ab cinch duros y un *garrot*,
y á las deu varen trobarse
vis á vis al Pla de l' ós.

—¿Ets tu? preguntá En *Juanito*,
y ella respongué: —¡Soch jo!

—¡Ja sabs quánt y quánt t' estimo,
perla dels ulls del mèu cor!

Tinch setze anys, pero jo 't juro
serte *fiel* sempre, en un bosch
llogarém... tot' una casa!

—¿Una casa, món amor?

¿No valdria més viatjar?

—Viatjarém; ¡tens... *rahó!*

Mes es hora ja, ¡fugim!

—¿Cap ahónt?—¡A tocá 'l dos!

Y en *Juanito* y la *Juanita*,
que conta *tretze* anys tan sols,
tiran... Rambla avall, avall,
arriban al peu del port,
y allí troban els sèus *guetos*
¡que 'ls *afartan* de bastó!

Vuit dias després del lance
¡pobrets! se troban de nou.

—¿Ahónt vas, *Juanito*?—Jo á casa,

¿y tu, *Juanita*?—Jo... jo...

á la *Academia de corte...*

—Donças ¡*A deù!*—¡*A diós!*

Y sense cap més paraula,

ni *trencar...* las relacións,

va anar minvant cada dia

lo *volcá* del sèu amor.

Per cert que ahir van trobarse
en un teatro tots dos,
van saludarse y *pax vobis...*
Es que tenen relacións:
ella ab un jove molt... *guapo*,
y ell ab una de... ¡*millor!*

A. LLIMONER.

LLIBRES.

SOLOS DE CLARÍN, per LEOPOLDO ALAS. —¿Qui no coneix á Espanya al famós crítich, que tant se distingeix per la valentia ab qu' exposa sos acerrats judicis, com per sa bona forma literaria? *Clarín*, pseudonim de D. Leopoldo Alas, es *Clarín* per lo clar que parla: no vaja á creures ningú que siga un trompet. Ell, més que 'l *Clarín* esgrimeix l' arma blanca: la noble espasa algunas vegadas; en altrás ocasions la daga.

Los *Solos de Clarín* son un llibre vell. L' autor hi posá tot lo foch, tot lo calor, tota la sinceritat propis de la juventut. La personalitat literaria de la majoria dels principals autors ab motiu del estudi de sas obras més importants apareix retratada en aquest llibre, que ha alcansat ab la que tenim á la vista, sa quarta edició, cosa rara en lo nostre país, molt més tractantse de un llibre de crítica literaria. Lo mateix autor confessa avuy ab una franquesa que l' honra moltíssim, que si ara hagués d' escriure novament alguns dels estudis que conté, ho faria de una manera moit distinta, ja que ha modificat en part lo criteri que tenia anys endarrera, en punt á doctrinas y á gustos. Si 'ls deixa tal com están, es per respecte á las opinións que professava quan era més jove.

Un dels atractius de la quarta edició dels *Solos de Clarín*, donada á llum ab notable elegancia per la casa editorial de Fernando Fé, es la ilustració deguda á D. Angel Pons. Es empresa arriscada ilustrar un llibre de crítica literaria, un llibre que tè més de doctrinal que de pintoresch;

NOTAS MADRILENYAS. (Dibuix de *J. Gros.*)

Horxateria flamenca,
 hont, ab no gayres dinés,
 s' hi beu, s' hi fa broma llarga,
 s' hi juga y... res més, res més.

Lo Sr. Pons emperó l' ha realisada ab brillantés, posant de relléu en sos primorosos dibuixos la fecunditat del sèu ingeni y la elegancia del sèu llapis.

LAS AVENTURAS DE UN HUÉRFANO Ó EL FUGITIVO DE MONTSERRAT, per D. VICENS CLAPERA Y RIBAS.—Lo Sr. Chaperà, qu' es un modest repartidor d' entregas, ha escrit aquest llibre; ell mateix l' ha editat y ell mateix se 'l ven. Aixís podrà dir que tot se queda á casa.

Es l' obra de un aficionat de bona fé, que ha llegit molt y que emplea totas las sèvas forsas pera figurar al costat dels escriptors.

En la novela, qual acció 's remonta á la guerra dels set anys, hi ha algunas pàginas de caràcter històrich pintant epissodis de la mateixa ocorreguts á Catalunya, que si bè 's despegan de la novela, se fan llegir ab gust.

ALTRAS PUBLICACIONES REBUDAS: ENSAYOS.—Colección de poesias por *Juan Sierra Valiente*.—Un centenar de pàginas de ratllas curtas, escrites ab facilitat. La colecció está impresa á Nova York y dedicada á la eminent escriptora Eva Canel.

Aplech de poesias publicadas en lo Catalanista de Sabadell.—Volùm IV.—Conté un bon número de composicions degudas als més celebrats autors de la moderna literatura catalana.

L' A pens.—Any III.—N.º 9.—Comprèn un escullit sumari, Articles doctrinals de Valentí y Vivó y J. M. Guardia: versos de 'n Franquesa y Gomis: una ressenya del sepulcre romá de Lloret per en Canibell: alguns estudis crítichs y una preciosa narració russa del comte Tolstoi, titulada: *El Mujik Pakom*.

Ernestina.—Mazurka para piano per D. Salvador Raurich.—Ha sigut editada per la casa de D. Joan Ayné.

RATA SABIA.

PRINCIPAL.

La companyia de vers que actúa en aquest teatro, en conjunt resulta molt discreta; detalladament té algunas parts notables. En aquest número deuenh contarse 'l Sr. Mata, qu' es un dels actors del teatro espanyol més conciensuts, més segur dels papers que representa, menos propéns á la declamació y á la canturia, y 'l senyor García (D. Domingo), lo veterano de la escena y una de las glorias del *Teatro de Santa Creu*, ja qu' en ell ha fet la major part de la seva carrera. La Fabiana García es avuy una característica molt apreciable. En quant á la Joana Martínez, reuneix á un pamet preciós facultats envejables, una dicció correcta y un dó molt especial per apropiarse 'ls papers que representa.

Ab aquests y altres elements que ab molt acert los secundan, no es extrany que produccions com *La escuela de las coquetas* y *Por él y por mí*, de Ventura de la Vega, y *De mala raza*, de Echegaray, hajan obtingut un éxit complert, que 'l públich ha premiat ab los sèus aplausos.

Lo mateix podém dir de las graciosas pessas, ab las quals Domingo García demostrá que 'ls anys per ell passan en vá, conservant lo mateix dó de fer riure al públich avuy que vint anys enrera.

He sentit á dir qu' en aquest teatro se preparan espectacles y funcions extraordinarias. Aquest es lo camí que ha de seguirse. A lo menos ha trobat sempre en ell lo *Teatro Principal* gloria y profit.

ROMEA.

Mala jugada, es una pessa inspirada en una obra del teatro italiá y escrita garbosament en vers pèl conegut pintor y cantant d' ópera don Francisco Casanovas. No es la primera producció que naturalisa á la escena catalana. Lo senyor Casanovas avants que *Mala jugada*, arreglá *L' infanticidi*, que tantas y tantas vegadas s' ha representat. No 's representarà menos la *Mala jugada*, á jutjar per l' éxit franch que ha obtingut.

L' acció está molt bèn desenvolupada: las situacions neixen naturalment del curs de la dita acció, y 'ls xistes brollan ab espontaneitat del diálech.

En resum, lo Sr. Casanovas, ab *Mala jugada*, ha fet una *jugada bona*.

TIVOLI.

S' ha acabat la campanya d' istiu á càrrech de Cereceda.

Pròximament reobrirá 'l teatro del Tivoli las sèvas portas ab un' altra companyia de sarsuela, composta principalment de artistas de la terra, ventatjosament coneguts y acullits sempre ab aplauso.

La empresa pensa donar alicient á las funcions, montant algunas obras d' espectacle.

NOVEDATS.

De la inauguració de la companyia catalana, que devia efectuarse ahir dijous ab la nova comedia de 'n Pin y Soler, *La tia Tecla*, 'n donarém compte la senmana próxima.

ELDORADO.

L' estreno de la senmana ha sigut lo de la producció ab cambi de decoracions, titulada *La fuente de los milagros*, lletra del Sr. Sánchez Peña y música de Joaquín Valverde.

No es una obra que mati; pero entreté y fa passar l' estona, qu' es lo que 's tracta de demostrar.

Algúns diálechs son xistosos, y entre las diversas pessas de música que conté, descolla una aria corejada de cicerones, de la qual lo públich ne demana cada nit la repetició.

En la interpretació sobressurten la Srta. Pino y 'ls Srs. Mesejo, Cerbón y Palmada, que son los que se 'n duhen las riallas del públich.

L' obra ha sigut posada ab esmero, haventse estrenat una decoració que representa la sala d' espera de una estació de ferrocarril, deguda al Sr. Urgellés.

El *Monaguillo* continúa sent l' éxit de la temporada.

La veritat es que 'ls actors lo representan al pèl.

GAYARRE.

La companyia Franceschini, ja coneguda y aplaudida á Barcelona, s' ha fet càrrech de aquest teatro, y va reproduhint las produccions més escullidas del sèu repertori, tals com *Cin-*

ko ka, *Il babeo e l' intrigante, Donna Juanita*, etcétra, etc.

Il capitán Fracassa es l' única que aquí no s' havia vist encare. Per no haverme sigut possible assistir al teatro 'l dimecres, reservo 'l parlarne la senmana pròxima.

Los principals artistes de la companyia son los mateixos que varem tenir ocasió de veure temps endarrera: las Sras. Ferrara, Morotto y Coliva; los Srs. Grossi, Giovanini y Principi. Lo resto del personal ha cambiat també molt poch.

Las obras son executadas ab molt *entrain* y ab ajust de conjunt. La *troupe* sense tenir cap d' aquellas notabilitats que s' imposin, treballa ab tanta fé y ab tal acert, que alcanza sempre l' aplauso del públich. Si no posseheix cap estrella, tè en cambi una gran coheció.

CIRCO EQUESTRE.

Tancat temporalment.

Lo Sr. Alegria ha anat á animar las festas del Pilar de Zaragossa.

Pròximament tornarà, reanudantse las funcions en lo favoi escut Circo Equestre

EDÉN-CONCERT.

Per inauguració de la temporada d' hivern, que tindrà lloch lo pròxim dia 15, se prepara 'l debut d' una numerosa *troupe* francesa, en la qual hi figuran algunas *estrellas*.

Durant la temporada funcionarà en aquest local la companyia de sarsuela dirigida pel Sr. Ballina, que tants aplausos ha recullit en campanyas anteriors.
¡Endavant las atxas!

N. N. N.

GAT ESCALDAT...

Venint de fé un tiberi una nit freda y fosca, ab lo barret de gayre y un cigarro á la boca, á dormir me 'n anava tranquilas com un home que tè la panxa plena de bons talls, vins y ostras, quan á la cantonada del carrer de la Boria, va distingir ma vista lo bulto d' una dona tant alta y rodoneta, que semblava una torre. Duya á la má un paraygua, al cap barret de moda, d' aquests d' alas molt amplas que gastan las senyoras, y una especie de capa, si no negra molt fosca, desde 'ls peus á la nuca la embolcallava tota.

Jo, que desde molt tendre, sento una passió boja per las donas de planta, y sobretot grassonas, sent tant tardot com era y veyentla anar sola, lo pensament vaig ferme qu' hi podria fer broma,

y lo desitj picantme de conquistarla prompte, ab un ¡psit! vaig cridarla, sens que 's dignés respóndre'm.

Cregut que no 'm sentia, vaig repetir la proba, y ella llavors la cara vers mi tombá resolta.
«¿T giras? váreig dirme.
¡Ja ets mèva bona mossa!»
Y dant pressa á mas camas qu' anavan molt mandrosas, ab dos ó tres gambadas vaig sè á la sèva vora.

—«¡Adèu, nena encisera!
¡Adèu, ninfa graciosa,
per qui món cor suspira!»
váreig dirli ab veu dolça,

ARRIBADA.

Ja ha tornat á perfumarnos dels fogons lo baf etern; ja han vingut las castanyeras, las aurenetas d' hivern.

y ella sens deturarse,
ab menos temps que 's conta,
per única contesta
¡plaf!... me etgegá una morma,
com cap més se n' es dada
des que morí Mahoma.

Mitj glassat vaig quedarme
boy contemplant las boyras,
y gratantme la galta
que 'm feya pessigollas.
Mes de sopte, refentme,
me etgego ab la má clesa
detrás d' aquella fiera
vestida de persona...

L' alcanso; y encarantm'hi
li anava á dar la torna,
quan la llum d' un sereno
se reflectí al seu sobre.

¡Redeu! Encare guillo.
Lo qui feya mitj hora
tant gustós perseguia...
¡era un senyor canongel
Un corp del nostre barri
que al véurem altra volta
allá á la vora sèva,
de rabia fent ganyotas,
alsá 'l paraygua en l' ayre,
y ab sa hercúlea forsa
m' anava á doná un tanto,
que si jo no faig voras,
me deixa per 'llá terra
xafat com una coca.

Desde la nit aquella,
si may veig á deshora,
seguint passeigs y plassas
voltejà' alguna sombra,
per més que tots sos ayres

EN VAPOR-OMNIBUS.

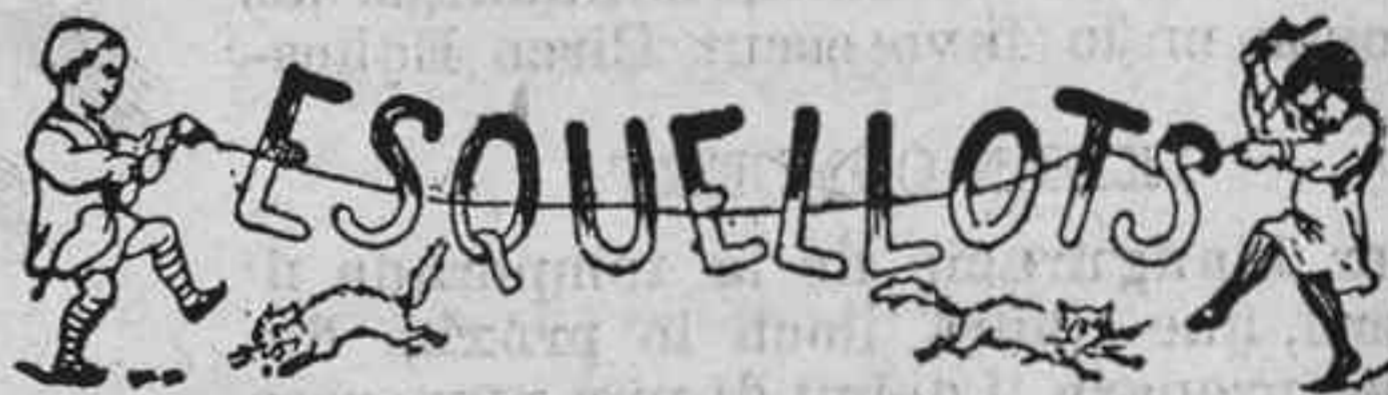

Si t' embarcas soleta,
vigila, filla...
que hay muchos tiburones
junto á la orilla.

sían de dona hermosa,
y las ganas me vingan
d' aná ab ella una estona,
molt antes de arriscarme
á dirli alguna cosa,
ensumo tres vegadas
passantli per la vora,
y si l' olor que 's filtra
dintre de ma tarota,
es de polvos de arrós
ó d' aygua de colonia,
li tiro l' am ab ansia
de ficar peix al cove.

Pero si per desgracia
lo que 'l mèu nas elora,
de tabaco ó d' incens
tè una mica d' aroma,
ab la qua entre camas
me las pico á més corra,
que ab hemens ab faldillas
ja no hi vull may més bromas.

MARANGI.

La mort de D. Félix Maciá y Bonaplata, no per prevista, ha sigut menos sentida á Barcelona.

Feya temps que una dolorosa malaltia lo tenia postrat en lo llit del dolor. S' anava extingint poch á poch, cada dia més mal, fins que á la matinada del dillúns terminá sos días.

Lo Sr. Maciá y Bonaplata era un patrici dig-ne, plé de nobles desitjos y dotat de una activitat fecunda. Lo ferrocarril de Sant Joan de las Abadesas es obra sèva. Un triunfo disputat pam á pam, després de una llarga serie d' anys de dificultats y obstacles.

Y aixís y tot, li sigué més fácil atravessar lo Congost y obrirse camí á través dels estrets y fragosos corriols de las riberas del Ter, qu' encaussar y dirigir l' administració municipal de Barcelona, tan grans eran los defectes y corrup-telas de que adoleixia al pendre ell possessió de la vara de arcalde.

Si pecá de massa complascent y d' excessiva-ment confiat, en cambi pot dirse qu' eixí de aquella casa ab lo cap alt y las mans netas.

¡Descansi en pau!

Matuteries.

Primera: un carruatje de rumbo: dessota dels luxosos assientos hi portava amagat una gran cantitat de vi.

Lo ditxo tè rahó: no es or tot lo que llú.
Devegadas lo que més llú es vi de matute.

Segona: un carro de bötas buidas.

Si las bötas eran buidas ¿quina dificultat hi havia en deixarlas passar?

No obstant, la curiositat qu' es una gran virtut, va picar á un guardia, 'l qual examinant las bötas, va trobar que contenian una pila de barralóns dintre d' ellas.

—Ob, no 'n feu cas: digué 'l carreter: es qu' están embrassadas.

A lo qual replicá 'l burot:

—Está bè: donchs á parí' á Sant Felip Neri.

* *

LA CALETA.

Aquí es hont tenen son niu
la bellesa y la alegría;
aquest es lo gran dipòsit
de la sal d' Andalusia.

L' administració de consúms, ab tot y que encare pot millorar molt, va avuy més bè que durant l' administració passada.

Está vist: li proban molt més los ayres de *Camprodón* que 'ls de *Banyolas*.

Aquell gran magatzém del carrer de Ramaleras, que tant va donar que dir, s' ha convertit, en lo que molts ja presumían, en un saló de ball, ab honors d' escorxadore de raspas.

Era de preveure. Desde que cert sarauhista hi estava ficat de per mitj, ja tothom va creure que s' hi armaria 'l gran sarau.

Però com la lley de obras públicas ha quedat burlada; com la serietat del Ajuntament y la formalitat del governador de la provincia han anat per terra, es de creure que procurarán aixecarse, posant las cosas en lo seu lloch degut.

¿No 's tracta de un saló de ball? Donchs als que s' ho mereixin, que 'ls fassin ballar.

Y veurém qui 's mareja primer.

Un colaborador de LA ESQUELLA m' envia pèl correu la següent anécdota:

«Varios amichs, més com á tranquils que com á cassadors, si bè alguns d' ells portavan escopeta, anavan l' altre dia pèls voltants de la Rabassada (Tibi-dabo), y al lamentarse un d' ells de qu' en pochos dias havia tirat á tres conills, y de qu' estava segur de que ab tot y haverlos tocat de las potas s' havian pogut escapar, lo pintor A. T. replicá:

—Fas molt mal de dirho, perque desd' ara tothom que siga una mica compassiu, s' abstindrà á visitar aquestas fonts.

—¿Per què?—van preguntarli.

—Perque si perseveras en lo sistema de clavar perdigonadas á las potas de tots los conills que vegis, dintre de poch aquestas bestiolas anirán totas ab crossas, y francament, aixó omplirà de condol fins als mateixos cassadors.»

Los amantes de Teruel, del mestre Bretón, van viatjant ab tota felicitat.

Ultimament han visitat Viena, sent objecte de una ovació extraordinaria.

Si á Madrid va neixer aquesta ópera, á Barcelona va fer la creixensa.

Y avuy

L' obra del mestre Bretón,
va donant la volta al mon.

Tots los periódichs han donat la noticia.

Lo govern está divent en la actualitat á la Junta del Hospital de Santa Creu, la suma de 41,000 duros.

¿No ha de anar gras lo govern, si s' alimenta ab lo caldo dels pobres malalts?

Entre 'ls bolsistas que freqüentan la Llotja, reina molta alarma.

No es que haja de succehir la segona edició del atentat del Bon Succés, ni es que s' esperi tampoch que vingan los cambis de Madrid ó de

París acusant una baixa considerable... Res de aixó.

L' alarma dels bolsistas es cusina germana de l' alarma dels coloms al aspecte del esparver.

Y van á saber lo perquè de la comparansa.

* *

L' altre dia van veure al juhéu Samuel acompanyat de un facultatiu y prenent midas en lo peristil de la Casa.

Si 's considera que la Llotja no té amo bèn conegut y determinat, l' alarma dels bolsistas está perfectament justificada.

Per ara ja se sab. ¿De qui es aquí á Barcelona tot lo que no té amo?

De Samuel... de la tribu de Roboám.

* *

Diuhem que de moment tracta de instalar allí la Cámara de Comers.

¿La Cámara de Comers en lo peristil de la Llotja? ¡Impossible! Semblaria que ocupava la porteria. La Cámara de Comers mereix una instalació millor.

Y al arribar aquí repetirém lo que deya un bolsista:

—¿Per qué 'l famós Samuel no ha de instalar la Cámara de Comers en lo Panorama de Waterloo de la Plassa de Catalunya?

Sembla que s' ha encarregat d' estroncar la ferida que té oberta la caixa municipal, ó siga de terminar la obra del Palau Real del Parch, lo conegut é inteligent constructor D. Joseph Miró.

FILLAS D' EVA.

Fot. Krziwanet.—Viena.

Portant flors dalt del sombrero,
á tall de reclám, ¡quí sab!...
Me sembla que devegadas
Deu tenir pardals al cap.

Lo Sr. Miró va construhir—com recorda tot-hom—l' *Hôtel internacional*, com qui diu en un tancar y obrir d' ulls.

Veurém si tractantse del Palau del Parch empleará la mateixa diligencia.

Oberta está la ferida
y d' ella la sanch s' escapa:
Miró de la méva vida,
no t' adormis: tapa, tapa.

Es tal l' estat de abandono del local ahont está instalat lo Jutjat de guardia, que ja cap funcionari del ordre judicial té valor per dormirhi.

La Vanguardia ho deya aquest dia:

«Es tal el número de bichos que contiene la habitación, que han debido renunciar aquellos funcionarios á permanecer en ella un solo momento.»

¡Sembla impossible que contra aquests bitxos tan molestosos no s' haja dictat en aquestas horas auto de presó!...

Lo jutje de guardia podria encarregar la seva captura á la guardia civil.

Encare hi ha monedas d' or.

Segóns l' estat de las sumas recaudadas per la Colla del Arrós en la seva cabalgata á favor de las victimas de Consuegra y Almeria, resulta qu' en or, van ser recaudadas 10 pessetas.

¿Veritat que sembla mentida que hi hagués encare á Barcelona qui tingués una moneda de dos duros d' or?

La escena del carrer del Alba, ocorreguda 'l mes passat, va repetir-se en una altra casa del mateix carrer un dia de la senmana anterior.

També una dona del mateix ofici de la primera, va tirarse daltabaix del balcó.

¡Pobres ángels averiats!...
Sempre que volar intentan,
en lloch de pujar al cel
cauhen á terra y s' estrellan!

A Cuevas (Málaga) ab una mica més se torna boig de alegría un pobre jornalero á qui en l' últim sorteig de la loteria nacional varen tocarli 32,000 rals.

Figúrinse vostés: las vuit mil pessetas, apenas li haurian bastat pera permaneixer tres ó quatre anys al manicomi.

Que ni per això serveix la ganga de treure la rifa.

Diu l' adagi castellá: «El mejor de los dados es no jugarlos.»

Traducció lliure: «La millor manera de treure la rifa consisteix en no comprar may cap bitllet.»

Llegeixo en lo *Brusi*:

«Desde hace muchos días la campana de los cuartos del reloj de la Catedral, los da con gran irregularidad.»

Vaja, que 'n materia de *cuartos*, ab més irregularitat los dona encare l' Ajuntament.

A Cádiz s' ha presentat una malaltia que se ceba principalment en la gent jove, la qual, sense saber com, se queda sense pel á la cara.

—Donchs diga—exclamava un senyor al enterarse de la noticia—que 'ls perruquers deuen estirarse 'ls cabells.

—No, senyor, No se 'ls estiran porque també 'ls perruquers se quedan calvos.

LÓPEZ-EDITOR. Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, Barcelona. Correo-Apartado N.º 2

2.ª edició **¡¡GRAN ÉXIT!!** **¡¡GRAN ÉXIT!!** 2.ª edició

¿QUINA DONA VOL VOSTÉ?

Humorada en vers, per C. GUMÀ, ab ilustració de M. MOLINÉ

Preu 2 ralets per tot arreu.

Delpit
CADENA ROTA
Un tomo 8.º, Ptas. 2'50.

Eduardo Cadol
CAMINO DE MAZAS
Un tomo 8.º, Ptas. 2'50.

Victor Hugo
LOS MISERABLES
Un tomo 8.º, Ptas. 1.

Martínez Barrionuevo
DE PURA SANGRE
NOVELA ESPAÑOLA
Un tomo 8.º, Ptas. 3'50.

Edmundo de Goncourt

Los hermanos ZEMGANNO

Traducción del francés por
EMILIA PARDO BAZÁN
ILUSTRACIÓN DE APELES MESTRES
Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

SOBAQUILLO

DE PITÓN Á PITÓN

Prólogo de **MARIANO CAVIA**.
Dibujos de **ANGEL PONS**.
Fotografados de **LAPORTA**.
Un tomo en 8.º, Ptas. 3'50.

CANTES FLAMENCOS

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

NUEVO TEATRO CRÍTICO

POR
EMILIA PARDO BAZÁN
Año 1.º Octubre 1891 Número 10
Un tomo en 8.º, Ptas. 1'50 cada número.

EL CABECILLA

NOVELA NOVELESCA POR
J. BARBEY
Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

AVIS

Continúan los trabajos de preparació per

L' ALMANACH

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERA

→ 1892 ←

Apeles Mestres

MARGARIDÓ

Poema ilustrat per l' autor
3.ª edició

Un tomo magníficament imprés, Ptas. 2.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

NITS DE LLUNA

Ab un prólech de **VALENTÍ ALMIRALL**
y dibuixos de **Joseph Lluís Pellicer**
Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

Cuentos de la vora del foch

Ilustrats per **M. MOLINÉ**
Preu 2 pessetas.

CUENTOS DEL AVI

Ilustrats per **M. MOLINÉ**
Preu 2 pessetas.

La próxima semana aparecerá la 2.ª edición de la popular novela de

Próspero Merimée
que lleva por título

CARMEN

con una preciosa cubierta á la pluma de

M. MOLINÉ

Suplicamos á nuestros corresponsales que no tengan el pedido hecho, lo verifiquen cuanto antes.

NOTA.—Tothem que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. Ne responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Mas te got.*
2. ID. 2.ª—*Ve-la.*
3. ANAGRAMA.—*Damians Diamans.*
4. MUDANSA.—*Pansa-Pensa.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo plet de 'n Baldomero.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Pierola.*
7. GEROGLÍFICH.—*Per granujadas un granuja.*

XARADAS.

I.

BALLANT UNA AMERICANA.

- Escolti, nena pitera,
¿no está pas tot?
—¿Prima diu?
no l' he entés.
—Si es dos-tres-quarta.
—No.
—¿De serio? ¿no se 'n riu?
—Jo li juro.
—Y... ¿vol dir que...
—Si no s' explica ..
—Que jo...
puch esperar en ser duenyo
d' aquest cosset tant bufó?
—Veurá, per mí no 's perdrá;
dos 'l pare no ho voldrá...
—¿Y 'l seu pare qué ha de ferne?
veurá, tot s' arreglará.
¿Y... si jo anava á trobarlo
y 'ns ho parlavam tots dos?
—No ho probi, porque t' un génit...
un génit molt furiós.
—¿Y si li fes una carta?
—Aixís encare.
—¿Vol dí'?
donchs per ferli més efecte
la faré en vers.
—No, que així
's creuria qu' es un plaga
d' aquells que fan tot alló
de LA ESQUELLA y La Campana;
fássila en dos-quarta.
—No
'n sé pas.
—D' altra manera
no ho fassi, créguim á mí;
puig fins li daría cita
y 'l mataría.
—¿Sí?
—Sí.
—Bè, veurá; ¿jo li agrado?
—Sí.
—¿Vol casarse?
—Está clar.
—Y donchs 'm hu-dos un revólver
y si 'm vol dir ahont s' está,
demá li envío una carta
ab mos noms y 'l del carré,

y si acás m' insulta... créguim,
créguim que... no callaré.

DOMINENGO BARTRINANGA.
II.

Quan lo primera 'm fa mal
es que jo molt tot estich:
Tersa-dos es una dona
que molta fama ha adquirit.

A. LADIV.

ANAGRAMA.

Perque va total un tot
de llangonissas de Vich
lo noy petit del Enrich,
que 's menja tot lo que pot
trobar un xich descuidat,
va rebre, per escarment,
de son pare al poch moment
un regular estofat.

EMILIO SUNYÉ.

TRENCA-CLOSCAS.

D. R. SEVALLS GEL.

LLERONA.

Formar ab aquestas lletras lo títul de una població ca-
talana.

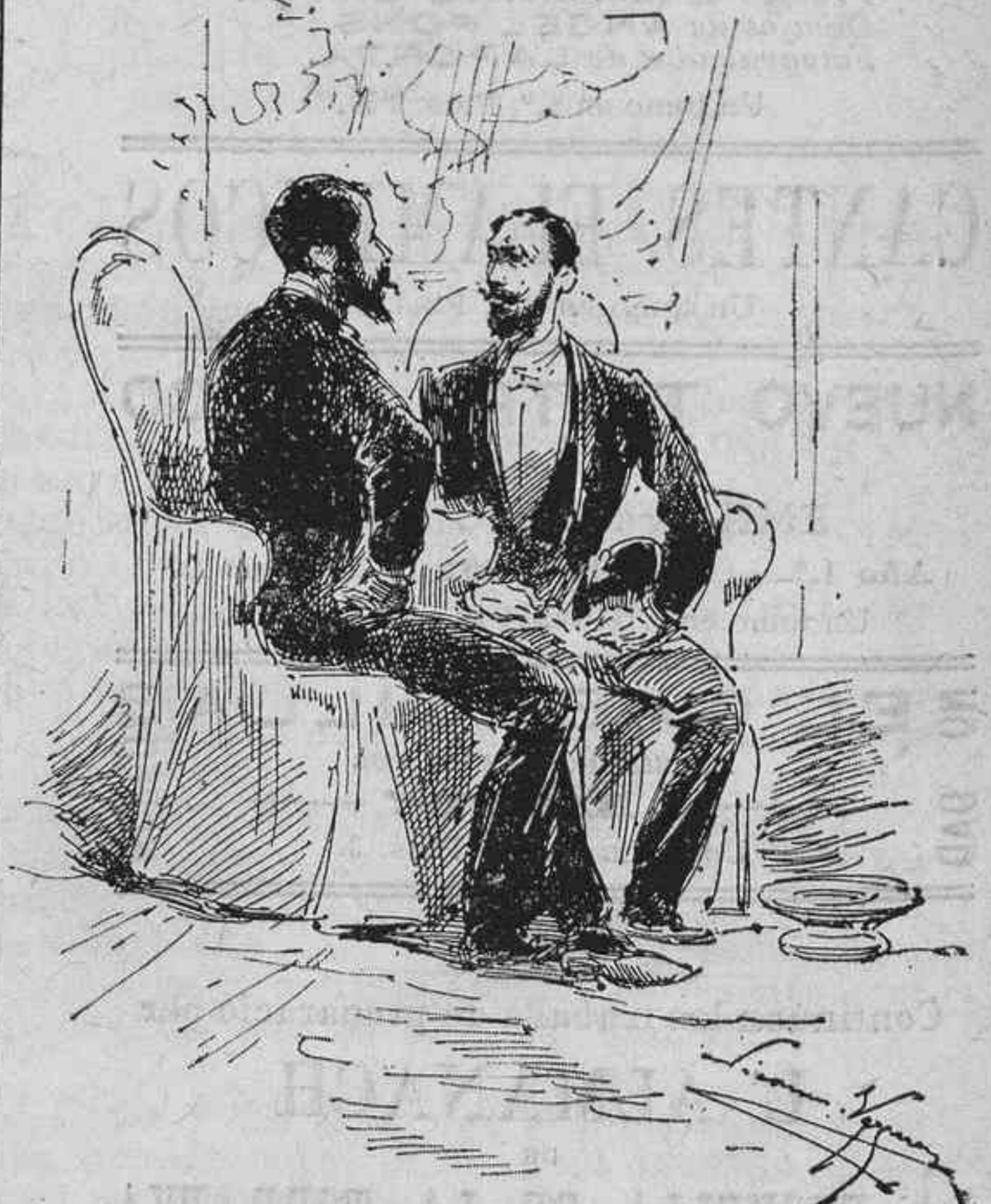
TETUS BURRA Y S.

GEROGLÍFICH.

	D	
DLI		
	D.I	
	III I	
	× I	

P. V. BOTIGUER.

A CAL METJE.

—¿Dorm tranquil?—Ni una marmota.
—¿Menja forsa?—Forsa y bó.
—Molt bè: ja farém de modo
d' evitarho tot aixó.

BARCELONA:

Imprenta de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.